

det Odium, som nu har maattet falde paa ham paa Grund af dette Køb, at han havde Ferie i den Tid, da Købene fandt Sted. Jeg vil nu med Hensyn til Ministres Ansvar sige, at det forekommer mig, at Ministre kan blæse sig for højt op, naar de vil paatage sig Ansvar for eventuelle Misgreb, der har fundet Sted indenfor en Administration. En Minister kan selvfølgelig ikke have Ansvar for et direkte Fejlgreb, som er foregaaet; han kan have Ansvar for, at han ikke, naar dette Fejlgreb bliver bekendt, skrider ind derimod. Men naar en Embedsmand indenfor sit Omraade har en bestemt ham tillagt Embedsmyndighed og udøver denne, kan Ministeren selvfølgelig hverken have det moralske eller embedsmæssige Ansvar for et Fejlgreb. Hvis derfor Ministeren kunde sige: Disse Kulindkøb er foretaget, ikke af Statsbanedirektøren, men af en Stedfortræder for Statsbanedirektøren i Juli Maaned, uden at jeg har vidst noget som helst derom — ja, saa kunde virkelig ingen lægge noget Ansvar for selve Købene paa Ministeren, saa maatte man lægge et Ansvar paa ham, fordi han ikke umiddelbart efter, at han var blevet bekendt dermed, var skredet ind mod denne Embedsmand og havde afskediget ham — thi noget andet end Afskedigelse af en Embedsmand, der havde foretaget en saadan Handling, uden at Ministeren vidste det, kunde overhovedet ikke tænkes. Men saaledes er Forholdet ikke, Forholdet er det, at Statsbanerne angaaende disse Køb har forhandlet med Ministeren, at han har kendt disse Køb og deltaget i dem, og at han ogsaa har maattet forhandle med Finansministeren om de uhyre Pengemidler, der skulde anvendes, og som har medført, at Statens Kassebeholdning er blevet spist op paa en saadan Maade, at et Statslaan nu forestaar. Der ligger Ministerens Ansvar.

Jeg kommer dernæst til den højtærede Landbrugsministers Ansvar af finansiel Karakter. Om Kornloven skal jeg ikke sige mere, for den højtærede Minister kan jo sige, hvad han vil, i denne Sag, det er alt for klart, at han har lovet de danske Skatteydere en Kornlov, som ikke skulde koste dem en Øre, og at han har skaffet dem en Kornlov, som kommer til at koste dem 70 Mill. Kr. i Skatter eller i Optagelse af det Statslaan, som nu forestaar.

Derimod skal jeg vende mig til den højtærede Landbrugsministers Bemærkninger om Sukkerordningen. Mine Be-

mærkninger herom fremkaldtes ved en Udtalelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Pitzner, der sagde, at han ikke vidste, hvor Ansvar for, at Sukkerpriserne ikke var forhøjet, laa, om det laa hos Rigsdagen eller hos Ministeren. Dertil svarede jeg, at det laa aldeles utvivlsomt hos Ministeren, thi Rigsdagen havde aldeles intet Initiativ i denne Sag at tage. Rigsdagen havde, saaledes som den ærede Ordfører rigtig har skildret det, vedtaget den Lov, som den højtærede Minister fremsatte paa Basis af den tidligere trufne Ordning, ud fra den Forudsætning, at der var Mulighed eller endog maaske Sandsynlighed, hvis Høsten blev tilstrækkelig stor, for Balance. Senere viste det sig, at dette ikke kunde holde, og ved Samlingens Slutning var man her paa Rigsdagen klar over, at Sukkerordningens Gennemførelse vilde koste 15 Mill. Kr. Saa langt har Rigsdagen et Medansvar, thi dette har den ved sin Tavshed, efter at have faaet Besked, billiget, og det har ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sit Medansvar for. Men derefter begynder Ministerens Eneansvar. Det kan ikke nu nytte den højtærede Minister at sige, at det, som jeg henviste til, var en Skildring fra Den overordentlige Kommission fra Januar, thi den blev trykt og forelaa her for Rigsdagen ved Finanslovens tredie Behandling, altsaa ved Finansaarets Udløb, uden at Ministeren her eller i Finansudvalget paa nogen Maade har korrigeret den. Hvis den højtærede Minister i de 3 Maaneder, som forløb efter Betænkningens Afgivelse, var kommet til den Overbevisning, at den ikke længere holdt Stik, saa havde han handlet ganske uforsvarligt ved ikke at sige til Rigsdagen og til Finansudvalget, at dette var forældet, at Tiden allerede havde styrtet det om. Men jeg vil antage, at den højtærede Minister paa det Tidspunkt, da Rigsdagen hjemsendtes, i Maj Maaned, endnu ikke har vidst, hvorledes det vilde forløbe. Men det er da hans Fejl, at han ikke har skaffet sig Underretning derom, saaledes at han kunde vejlede Rigsdagen. Det er om det finansielle Ansvar for denne Sag, jeg taler. Derfor har jeg til Spørgsmaalet om Ordningen heller ikke kunnet sige andet end, at det kunde jo godt være, at Sukkerprisen burde være forhøjet. Det er et Spørgsmaal, som ikke foreligger nu, og som kun kunde have foreligget, hvis Ministeren havde fremsat det. Nu har han sagt, at han ikke har ment, at han burde frem-